

Jordi Romeu Carol

L'ÚLTIM
TRANSHUMANT

III Premi de Narrativa Ciutat de Reus
«Diré el que em fuig»

V I E N A
E D I C I O N S

1.

Es llums taronges de les ambulàncies el tornaven a enlluernar i a ferir-li les retines moltes nits. Se li repetien els crits d'uns i altres i el fum dels motors li saturaven els pulmons. Percebia la terrible inquietud de saber-se perdut enmig del bullici que l'envoltava i de no poder aturar-lo.

Encara veia passar els sanitaris atabalats, la parella de la Guàrdia Civil que ho observava tot amb desdeny, els pares del Ricard abraçats en un racó del carrer. Aquelles imatges li retornaven a la memòria durant les nits d'insomni mentre feia voltes dins dels llençols. Ho tindria present durant anys com si cada nit fos l'endemà d'aquella nit.

El Josep s'havia deixat portar per unes mans desconegudes enmig del caos fins a l'ambulància. Estava confós per tot plegat. Notava el cos fet de mantega. Se li esmunyia com una anguila. Captava els sorolls de lluny, com si les paraules quedessin esmorteïdes per un tel sonor que feia de barrera entre ell i la resta del món. El tacte dels altres li resultava estrany, no el tocaven a ell sinó a una altra persona que no era ell. Se'l van mirar i remirar, li van fer preguntes que no va saber respondre i el van fer estirar damunt una llitera massa freda fins que el van fer fora amb un «au, noi, ves a dormir la mona» que no va acabar d'entendre. Després d'això, va avançar a les palpentés. El so de la grava sota els peus el feia surar damunt el terra. Aquell garrec-garrec el tindria gravat a la memòria durant anys també. Sentia les paraules més esmorteïdes i llunyanes a mesura que caminava. No li queda res més a la memòria. No va tenir mai present on va dormir, com va arribar a

casa seva i qui el va acollir entre els seus braços. Mai recordarà res que no siguin aquells moments de corredisses i d'incertesa.

De tot plegat, però, la imatge del Ricki i de la Carme estirats al sofà del magatzem infecte amb el cap tirat enrere i el rostre d'indiferència provocat per la sobredosi d'heroïna que s'havien injectat es va sobreposar a tot allò que va venir després

Tampoc sap com van arribar a aquell punt ni per què. Hi reflexionava sovint. Aquells dubtes el van acompanyar tota la vida. Potser és aquí on comença tot. Moltes vegades va pensar que aquell va ser el veritable primer dia de la seva segona vida.

2.

Divendres 19 d'octubre de 2018, Llúvia, mig matí

Arribo amb el Patrol al capdamunt de la vila de Llúvia després d'haver-me perdut per entre carrers de cases en filera calcades les unes de les altres. Totes tenen els porticons tancats com si hagués passat una guerra. Els carrers són nets de cotxes i la buidor del poble em fa pensar en aquelles pel·lícules de proves nuclears que vèiem per la tele de manera tan habitual durant els anys vuitanta. A l'esplanada de darrere l'església hi ha aparcats els primers cotxes que em trobo en tot el recorregut de carrers desèrtics. Es tracta d'una Iveco atroïnada d'una empresa de jardineria, d'un Mini Cooper negre amb la porta ratllada per alguna arrambada i de dos tot camins de marques coreanes d'aquests que no serveixen de res si has d'anar per la muntanya. És la segona vegada a la meua vida que entro a Llúvia. De la primera, però, fa tant de temps que en recordo ben poques coses. Puc ben assegurar que, o el poble ha canviat molt, o jo tinc la memòria més atroïnada del que em pensava. Fins ara no he reconegut ni un racó dels quatre carrers que en aquella ocasió vaig trepitjar.

En baixar del cotxe, em rep un aire gelat de desembre en ple mes d'octubre. Encara bo que la Montserrat m'ha fet emportar la rebeca. Josep, fes el favor de no agafar una pulmonia ara, eh? M'ha dit. És una jaqueta de tons marronosos que gairebé no m'he posat més que per anar a missa del Gall i pels pocs casaments d'hivern. Em cordo els botons fins a l'altura

del pit i m'apujo el coll per protegir-me el clatell. Després de trenta-tres anys de casats, he après a fer-li una mica de cas, a la Montserrat, almenys en els aspectes de cura personal com aquest.

El cel és clar excepte per quatre núvols que emblanquinen els cims de les muntanyes de l'altra banda de la vall. Faig quatre passes per estirar les cames en el paviment desfet de l'aparcament. Tot just han sigut un parell d'hores de viatge, descomptant la parada a Bagà per fer el cafè amb llet, però no hi estic acostumat. En realitat, poques vegades he conduït més d'una hora seguida. És que et passaries tot lo dia al taller, Josep, sempre em retreu la Montserrat. Potser sí, però la feina no es fa sola. De vacances bo i que no n'hem fet mai, només un parell de dies per Festa Major, a primers de desembre, i la primera setmana d'agost coincidint que tothom és fora. Encara gràcies que ho hem pogut fer. Tot just per anar quatre dies a la platja, amagar-nos sota l'ombra de la calor sufocant del poble o visitar la família d'ella al Pla. Els clients em reclamen i, des que s'han inventat els telèfons mòbils, això ja és un no viure.

No sé si agafar la maleta ara o després. Del pàrquing a la fonda hi ha ben just quatre passes segons el mapa que m'ha imprès el Joan, el meu fill petit. Tot i així, amb les voltes que he fet per arribar fins a l'aparcament malgrat el paperot, penso que val més no fer gaires quilòmetres amb la maleta als dits. Per què no ho mires amb el *guguelmaps*? M'ha dit el nen abans de sortir de casa. Perquè no m'hi aclareixo, amb aquests collons de mòbils, ves, he remugat jo. Tanco el cotxe, faig un parell de respiracions profundes i engego la marxa cap on em sembla que ha de caure l'Ajuntament. Segons el mapa, és ben bé al costat de la fonda. Ressegueixo el mur de tancament perimetral de l'església fins a trobar-me una baixada sense asfal-

tar i mal fotuda. Està acordonada per tanques de fusta que delimiten un forat de dimensions considerables on hi ha dos operaris treballant. Tot just queda un corredor estret transitable al mig per on pot passar una persona a peu i un cotxe com a molt. A la banda esquerra del pas hi ha un gran clot travessat per quatre murs de pedra de no més de tres pams d'alçada que ocupen gairebé la mateixa superfície que el lloc on ara treballen els operaris. Al forat de la dreta, una mena d'excavació desigual deixa al descobert quatre pedres i rases on hi ha enclotats els del pic i la pala, que ara veig que són un xicot i una noia. Bé, en realitat ella fa anar la pala per omplir el carretó mentre l'altre s'ho mira. La terra vola un parell de metres ben bons abans no entra al carretó gràcies a la traça de la noia amb l'estri. A ell no li hauria costat gens posar-se més a prop seu, penso. Bon punt el té mig ple, la noia s'atura, s'eixuga la suor i l'altre se'n va amb el carretó amb un nyic-nyic provocat per l'evident falta d'oli de l'estri. La deformació professional em demana de posar-n'hi. Si tingués una setrill greixador, ho faria ben de gust. Camino gairebé al seu costat durant uns metres.

—Bon dia! —dic fent un cop de cap quan el nano es gira cap a mi en adonar-se que el segueixo.

—Bon dia, ministre —respon ell amb la boca mig closa perquè no li caigui el cigarret de picadura que du penjat a la boca.